

Mẹ Tôi

Thuong Lam

Đáng lý ra tôi phải viết bài này lâu rồi, nhưng vì công việc nhiều nên đến bây giờ mới viết.

Ngày xưa ở VN gia đình tôi có 4 anh em, chuyên sống về nghề buôn bán và vận chuyển hàng hóa. Buổi sáng thì mẹ tôi xách giỏ đi theo xe giao hàng, còn cha tôi thì sau thời gian cặm cụi chăm lo công việc nên ông ngã bệnh, coi phụ tính toán sổ sách, lúc đó tôi và thằng em út còn đi học. Mỗi đêm làm bài xong, lúc tôi đi ngủ thì mẹ tôi mới lò mò ngồi dậy, mẹ tôi lục lọi quần áo của tôi và thằng út, mẹ tôi bỏ tiền vào bóp của tôi và em tôi, có lần tôi hỏi mẹ tôi sao bỏ tiền cho tôi để làm gì, mẹ trả lời, con đi ra ngoài đường lỡ gặp nhầm bánh trắng của người ta con có tiền mà trả. Tôi buồn rơi nước mắt, lúc đó tôi không dám khóc.

Khi tôi và em tôi vào quân đội, thấy tôi vào quân trường bị huấn nhục, cực khổ, ba mẹ tôi bảo hai ông anh của tôi phải nghĩ cách để giúp cho tôi và em tôi như lo được ở gần nhà. Chiến tranh VN bắt đầu lúc tôi vào KQ năm 71, lúc đó Phù Cát, Pleiku, ngập tràn trong lửa đạn, vùng 1, vùng 2 có người xin về thì Saigon phải gửi người ra thay thế. Sau vài lần bị đưa đi và có người đi thế, khi tôi vừa chuẩn bị đi du học khóa huấn luyện bên Hoa Kỳ thì Saigon thất thủ, tôi kẹt lại hết 12 năm rồi tìm đường đi vượt biên.

Chẳng qua ba mẹ tôi sợ đi đường tàu hay đường bộ nhiều nguy hiểm, rủi nhiều may ít, nên không dám cho đưa nào đi, đến năm 1987 vì chịu không nổi nên ông bà đánh liều cho tôi và thằng con tôi lúc đó 12 tuổi đi. Mọi việc xảy ra chỉ trong một ngày, không ai biết trước. Qua đến Mỹ tôi làm đủ nghề, trôi dạt từ Seattle qua Virginia tôi làm đơn bảo lãnh cho hai đứa con gái và mẹ của chúng, sau hết là mẹ của tôi vì lúc đó cha của tôi đã qua đời. Ngày mẹ tôi qua Mỹ bà đi lạc máy bay vì không biết chữ và đi lộn chuyến bay, chuyến bay đã qua rồi nhưng nhờ có người giúp nên đi chuyến sau. Đêm đó chúng tôi ra phi trường National Baltimore đón nhưng bà lại qua bên Dulles, bọn tôi gọi hỏi thì mới tìm ra và chạy qua Dulles, nhờ có hai anh em người Việt hướng dẫn nên an ninh phi trường giúp cho bà, mua nước ngọt cho mẹ tôi uống. Đến nơi bà khóc vì sợ.

Về đến nhà tôi, mỗi tuần tôi mượn nhiều bộ phim cho bà xem nhưng mẹ vẫn buồn vì nhớ thằng em của tôi. Chủ nhật dất bà đi ăn nhà hàng tàu bà không ăn bảo là ở đây tụi mày ăn sung sướng quá trong khi quê nhà em tôi không có gì để ăn, mấy đứa con tôi nhiều khi còn ganh tỵ với chú của tụi nó. Năm đó mùa đông tuyết rơi đến 14 inches, tôi phải đi bộ qua Safeway để mua bánh mì vì xe không chạy được, mẹ nhìn qua cửa sổ lắc đầu, bà muốn về VN vì nhớ em tôi.

Sau bao lần khuyên giải không được, tôi nhờ bà chị bà con dắt mẹ về, hành lý bà mang theo rất nhiều, từ cái nồi kho cá bằng sành, tiền đồng bạc các bà cũng gói đem theo cho em tôi, bà về một thời gian thì vợ chồng thằng em tôi cũng qua Mỹ theo diện anh em bảo lãnh. Mấy ông anh tôi thay phiên nuôi mẹ, lúc khu vực Bến Bình Đông giải tỏa bà theo anh hai tôi về quận 12 sống những ngày cuối đời. Thằng em tôi về VN nuôi mẹ, lúc nó sửa soạn về Mỹ thì bà nhắm mắt. Anh tôi gọi điện cho biết tin, tôi xin phép về mấy ngày chịu tang mẹ. Không có visa nhập cảnh Việt Nam tôi phải đợi. Khi về đến nhà anh tôi thì các sư cô trên chùa Thiện Hòa đang làm tang sự cho mẹ. Tôi xin phép được nhìn mặt mẹ lần cuối, bà nằm như đang ngủ, ngoài trời mưa liên tục như đang khóc cho mẹ tôi. Về mấy ngày chịu tang cho mẹ, có những lúc tôi đi lang thang như một người điên.

Trong cuộc đời cha mẹ mất là một mất mát vô cùng to lớn, mẹ tôi là cả một bầu trời, nhưng bầu trời của tôi đã sụp đổ, tôi không còn nước mắt để khóc, chỉ biết cầu xin cho cha mẹ của tôi được vãng sanh, về nơi cõi vĩnh hằng... Bởi vậy mỗi khi nghe bài thơ (hình như của thiền sư Nhất Hạnh) "**Ai còn có mẹ xin đừng làm mẹ khóc**"

*"Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc
Đừng để buồn lên mắt mẹ nghe không..."*

là lòng tôi bỗng nhiên bùi ngùi, Nhớ mẹ muôn vàn...

Thuong Lam